

Anmeldelse

Troppen til Chelsea i 1971.

«240 sider med kjærlighet»

CAREFREE
Om Chelsea – Fotballklubben,
fansen og bydelen
Eirik Havdahl
Egen utgivelse

«We all have our reasons for loving things the way we do», sier fortellerstemmen i filmen Fever Pitch, basert på boka med samme navn av

Nick Hornby.

Boka – og filmen – handler om forfatterens forhold til sin favorittklubb, Arsenal, men også om en underliggende trang til å hengi seg til noe. Det være seg popmusikk, film, litteratur eller fotball. Og ditt valgte interessefelt er ikke bare et interessefelt, men noe som er med på å definere deg, og meldinga er omfavnet av alle oss i post-Hornby-generasjonen, vi som liksom ikke ønsker å bli helt voksne. *Skal vi ta en match til på PS4? Nerding er fett.* Du er nærmest rar om du ikke nerder på noe som helst felt.

Likevel er det noen som har tungt for å svelge at andre har valgt å følge og nerde om en fotballklubb som Chelsea – klubben som på en måte representerer alt som er galt ved fotballen i dag. Chelsea-fansen

er *plastic*, de er medgangssupportere, skriver de på sosiale medier. På *norsk*, i sine *norske* gutterom, ungkarsboliger eller fra hjemmekontoret i rekkehuset sitt i en forstadsbolig et sted i, tja, Norge, omtales supportere av en annen utenlandsk klubb i sånne vendinger. Og det helt uten ironi. Og ja, jeg ser på dere, Liverpool-fans.

Det er Chelsea-tilhengerne som er medgangsfans, selv om anklagerne selv ble supportere av den klubben som var mestvinnende i deres egen ungdom. Chelsea-fansen «kan ikke synge» en gang, som den mangeårige lederen av Liverpools norske supporterklubb uttalte til VG. Enten vil han bare preke for menigheten, eller så er han bare uvitende.

Tittelen på Eirik Havdahls bok *Carefree* er hentet fra en av disse supportersangene som Chelsea-fansen visstnok ikke har, men som likevel runger fra tribunen uansett hvor Chelsea spiller. Uten et forlag i ryggen har Havdahl samlet historier og fakta om favorittlaget sitt, skrevet om pubene du skal gå på før kamp og om menneskene som betyr noe i Chelsea-sammenheng. Det er 240 sider med kjærlighet. Det er ikke nødvendigvis poesi på hver side, men det trenger det heller ikke være når Havdahl går opp klubbens historiske stier, forteller om spillet i kulissene som fikk Chelsea inn i The Football League eller om profilene på 60- og 70-tallet. Manchester United hadde den femte Beatle

i George Best, men Chelsea med Alan Hudson, Charlie Cooke og ikke minst Peter Osgood personifiserte *the swinging sixties* som hadde sitt episenter i King's Road, parallelgata til Fulham Road, der Stamford Bridge ligger.

«Chelsea har da ingen historie» har blitt gjentatt så mange ganger av dem du vet at det er lett å glemme hvor stor klubben Chelsea faktisk var på den tida. Omkampen i finalen i FA-cupen i 1970 mellom modsgjengen fra Vest-London og Don Revies kyniske Leeds-lag, er fortsatt Storbritannias nest mest sette fotballkamp gjennom tidene, bare slått av VM-finalen i 1966.

For enhver norsk supporter av et engelsk lag, er det sykt deilig å besøke hjemmebanen til favorittlaget. Møte folk for en pint på en pub ved Earl's Court, hoppe på tuben og kjenne hjertet begynne å pumpe litt fortere, gå av på Fulham Broadway, se det blå folkehavet som beveger seg nedover Fulham Road. Og så, rett etter du passerer hjemmet for krigsveteraner på venstre side, åpner den seg: Stamford Bridge. Du er hjemme igjen. Den følelsen er ikke noe bedre eller mer unik enn den Norwich-fans måtte få av å se Carrow Road. Men den er vår, og den er perfekt formidlet av Eirik Havdahl i *Carefree*.

For noen, siden han er Chelsea-fan, så vil Havdahl alltid være *plastic*. Jaja, Eirik Havdahl og vi andre er rimelig *carefree* til akkurat dét.
Lars Johnsen